Вона моя! В моїх обіймах
Тремтіла вся, мов вуж звивалась,
І як край серця мого туга,
Круг мого тіла обвивалась.

І поцілунками палкими
Пекла мої уста спрагнені,
І шепотіла у безтямі:
Навік, навік ми вже злучені!

Навік! Навік! Я знаю, мила,
Який в любові вік короткий:
Та про будуче думать годі,
Бо поцілунок твій солодкий.

Бо тіло це таке гаряче,
Бо твої груди повні, білі,
Бо твоя стать така привабна,
Що аж душа моя сп’яніла.

Цілуй, стискай, души, обвийся
Круг мого тіла, хай я згину:
Один я раз любов’ю впився,
Один я раз любив дівчину.